Р Е Ш Е Н И Е
№ 42759

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 74 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7585** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“ „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк],бл.517 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GPAM-1694861 от 28.05.2026г.. постановена от старши полицай А. Г. 09РУ,СДВР, с която по отношение на жалбоподателката е постановно временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6 месеца.

Твърди се,че заповедта е постановена в нарушение на материалния закон и ри липса на законово уредено правно основание. Нормата на чл.171 т.1 ЗДвП не предвижда постановяване на ПАМ за нарушение по чл.143 ал.15 ЗДвП

Същевременно служебното прекратяване регистрацията по чл.143 ал.15 от ЗДвП е чисто административна мярка свързана с отчетността на превозните средства а не с годността на водача или пряко опасност за движението.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна/ с отстранена нередовност с молба от 01.07.2026/, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.“а“, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предметът на сужебна

проверка съдът съобрази и приема:
С оспорената заповед е установено от фактическа страна, че на 27.11.2025г. против жалбоподателя е съставен АУАН № 383652 от 28.05.2026г. от старши полицай Г., 09РУ,СДВР, затова,че на 28.05.2026г. около 10.57ч. управлява лек автомобил Ф. Поло,с предстоящ собственик Е. К., по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и на кръстовището с ул.Д. И. е установено,че ввпросното МПС не е регистрирано по сътоветнитя ред,респ. регистрацията е прекратена на основание чл.143 ал.15 ЗДвП.
Поради това е прието,че водача е извършил нарушение на чл.175 ал.3 ЗДвП и е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП - „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6месеца“ .
По силата на чл.172 ал.1 от ЗДвП, Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Процесно обжалваната Заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като по делото са приложени Заповед № 81213-1632/02.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12686/14.10.2025г. на Директора на СДВР/в частност т.2 от заповедта/, както и заповед № 513з-2395 от 17.04.2015г. видно от която А. Г. е назначен на длъжност младши инспектор, сектор Охранителна полиция към 09РУ С. за преназначаване на П. П. на длъжност полицейски инспектор, четвърта степен,01група „Административно наказателна дейност“ към отдел ПП при СДВР.
Заповедта е издадена в писмена форма с ясно изложение на възприетите фактически и съответстващите им правни основания.
Във връзка с материалната законосъобразност на акта съдът съобрази:
По силата на чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.
В конкретният случая е възприето наличието на хипотезата на чл.175 ал.3 от закона.
Наличието на посочената хипотеза по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП е безспорно, предвид съставения АУАН.
За да се приложи мярката по по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП следва да е налице нерегистрирано по Надлежният ред МПС. В тази връзка органа се е позовал на факта,че е налице прекратена регистрация по чл.143 ал.15 ЗДвП. Приложена по преписката е и справка видно от която регистрацията е прекратена на 19.05.2026г.
По силата на чл.143 ал.15 ЗДвП служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика. Видно от разпоредбата са налице две отделни хипотези на възможно прекратяване на регистрацията на МПС. В процесната заповед обаче а и в

данните по цялата преписка не може да се установи коя от двете органа е приел за установена – нерегистрация след смяна на собствеността или незаявена промяна в данните след кончина на предходен собственик. В този смисъл позоваването на посочената норма се явява превратно. Органа се позовава на един факт без да обоснове причините довели до възникването на този факт и като следстви ев коя от законовите възможни хипотези е предизвикана правната промяна засягаща лицето.
По-съществено обаче:
По своята същност прекратяването на регистрацията е административен акт съгласно деиницията на чл.21 ал.1 АПК, изразено с фактически действия,волеизявление на лице осъществяващо публични функции. Независимо дали същият се извършва служебно, в условията на обвързана компетентност и прочее за да породи действие същият следва да бъде съобщен на своят адресат. Нормата на чл.61 ал.1 АПК е ясна,категорична и императивна. Административният акт, съответно отказът да се издаде акт, трябва да се съобщи по реда на чл. 18а в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. Едностранното засягане на права, свободи или законни интереси на отделни граждани е допустимо от закона само когато същото е скрепено с правото на защита на лицата/извън редките и изключителни случаи на необжалваемост на административните актове,какъвто настоящият не е /. В. съдът не намира за необходимо да се впуска в ненужни разсъждения защо следва да бъде съобщен един административен акт,какви са измеренията на правото на защита на лицата и прочее. Достатъчно е да се посочи, че липсата на съобщаване на издаването на посоченият административен акт не позволява същият да влезне в сила и да породи законни последици/арг. чл.149 АПК/.
В този смисъл позоваването на един невлезнъл в сила административен акт не може да породи правни последици и да обоснове прилагане на процесната мярка. Това е последващ аргумент за нейната незаконосъобразност.
Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
При този изход от спора основателна,съгласно чл.143 ал.1 АПК но напълно необоснована е претенцията на процесуалният представител на жалбоподателя за присъджаде на разноски. Същата обаче е необоснована в предявеният размер от 510евро.
Видно от нарочно направеното от адв.С. изявление и приложените договор за правна защита и съдействие – същото е оказано в хипотеза на чл.38 ал.1 т.2 ЗАдВ. Срещу нея е направено възражение за прекомерност от ответника чрез позоваване на липсата на висока фактическа и правна сложност на спора, в т.ч. и чрез референция към решение по дело С-438/22 на СЕС – на времето за извършване и спешността на извършване действията по правната защита,както и опита и специализацията на адвоката.
Предвид това възражение и в проведеното заседани епо делото съдът е попитал адв. С. в коя хипотеза на близост с подзащитния е осъществено процесуалното представителво.На този въпрос е отогворено,че с жалбоподателя се намират вм близки и корегиални отношения,като тя не е адвокат а са близки по друга линия.
На тази база следва да се посочи,че колрегиалните отношения пораждат право на възмездяване осъществента безплатна правна помощ само в хипотезата на предл.трето на т.3 от ал.1 на чл.38 ЗАдВ. Очевидно жалбоподателката не спада в посочената категория.В този смисъл е налице едноствено твърдение,че сме близки,което обаче не е подкрепено с никаква индикация от къде произтича или с какво е сквързана тази близост. Настоящият

състав не счита,че следва да анализира в детайли наличието на близост,но,че същото следва да присъства поне като минимална обосновка на претенцията на адвоката е нъсъмнено.
Уредбата на отговорността за разноски по чл. 78 ГПК я квалифицира като безвиновна деликтна отговорност за разходите, които насрещната страна е направила при неблагоприятен изход на делото.
Понасянето на разноски от насрещната страна не може и не бива да се превръща с инструмент за неоснователно обогатяване.
Трето безспорно обстоятелство по този въпрос е,че същият се разглежда не през призмата на служебното начало, а в рамките на състезателно производство.
Ето защо и като съобрази,че простото посочване на близост без никаква,дори прилагателна обосновка от къде произтича или в какво се изразява същата и с цел да не се допуска превратно прилагане на посочената разпоредба,съдът счита,че претендираното възнаграждение следва да се намари наполовина. Допълнителен аргумент затова следва и от факта,че диелото не разкрива никаква правна сложност – решението е постановено в унисон с богата и непротиворечива съдебна практика. Паралелно с това – по делото не са събирани доказателстав,изъвн тезци за които впрочем съдът е указал, делото е разгледзано в рамките на едно съдебно заседание,респ. не са налице предпоставки и същото да се квалифицира като такова с висока фактическа сложност.
Ето защо и в хипотеза на чл.78 ал.5 ГПК съдът счита,че в полза на процесуалният представител на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 205евро. А в полза на жалбоподателя – сумата от 5.11евро заплатена държавна такса.
С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, 74 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GPAM-1694861 от 28.05.2026г. постановена от старши полицай А. Г. 09РУ,СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. К., ЕГН [ЕГН],сумата от 5.11/пет евро и единадесет цента/ съдебно-деловодни разноски..
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Т. В., САК,л.н. № [ЕГН] сумата от 205/двеста и пет/ евро.
Решението не подлежи на обжалване.